

Arrest

nr. 174 644 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 september 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2016 om 14u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LANCKRIET, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2013 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 9 oktober 2013 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 30 januari

2014, met het arrest met nummer 117 941, bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing en weigert hij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 oktober 2015 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 16 maart 2016 wordt beslist dat de verzoeker wordt geacht afstand te doen van deze tweede asielaanvraag. Op diezelfde dag wordt beslist om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Op 31 maart 2016 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Litouwse autoriteiten, die de Belgische autoriteiten verzoeken om de terugname op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Op 21 april 2016 stemmen de Belgische autoriteiten in met de terugname van de verzoeker op grond van artikel 18.1.d) van de Dublin III-verordening.

Op 6 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te geven.

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker op 6 september 2016 werd ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 13septies, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D.

voornaam: B.

geboortedatum: 16.05.1995

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 21/08/2014, 21/04/2014).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene familie (moeder A. S. en broers/zussen D. T., D. B., D. M., D. I. en D. S.) te hebben in België. Betrokkene geeft dit echter niet aan in het administratief verslag opgemaakt door PZ Vlaamse Ardennen op 06/09/2016. Daarnaast blijkt uit informatie van de politie dat hij meestal in Oudenaarde verblijft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Daarnaast kunnen de familieleden steeds betrokkene vervoegen in het land van herkomst en contact onderhouden met hen via de moderne communicatiemiddelen.

Daarnaast blijkt uit het dossier van betrokkene dat mogelijks een relatie heeft met Mevr. S. waarbij hij af en toe verblijft, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een huwelijksdossier heeft ingediend (enkel info ingewonnen, documenten ter indiening waren niet in orde volgens info stad Gent op 24/09/2015) en dus ook geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Daarnaast blijkt uit het dossier van betrokkene dat ten opzichte van betrokkene een klacht werd ingediend door Mevr. S. wegens geweldpleging van betrokkene ten opzichte van haar. De (duurzame) relatie kan dus op z'n minst in vraag gesteld worden. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Dit is echter niet gebeurd. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Ten laste van betrokkene werden verschillend PV's opgesteld door de politie:

PV: (...) – drugs/verkoop – PZ Schelde Leie

PV: (...) – inbreuken gelinkt aan een terroristische groep – Gerechtelijke dienst arrondissement Gent

PV: (...) – opzettelijke slagen en/of verwondingen – PZ DAC-SPN-BDE Noord

PV: (...) – opzettelijke slagen en/of verwondingen – PZ DAC-SPN-BDE Noord

PV: (...) – opzettelijke slagen en/of verwondingen – PZ Du Val De L'escout

PV: (...) – bedreiging zonder bevel of voorwaarde – PZ Gent

Bovendien het feit dat de mogelijke partner en familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft op 21/08/2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 09/10/2013. Deze beslissing werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/01/2014. Betrokkene heeft op 29/10/2015 een 2de asielaanvraag ingediend. op echter 16/03/2016 deed betrokkene echter afstand van zijn asielaanvraag. Daarnaast werd door de DVZ (dienst asiel) aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, geldig 7 dagen) per aangetekend schrijven betekend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 21/08/2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 09/10/2013. Deze beslissing werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/01/2014. Betrokkene heeft op 29/10/2015 een 2de asielaanvraag ingediend. op echter 16/03/2016 deed betrokkene echter afstand van zijn asielaanvraag. Daarnaast werd door de DVZ (dienst asiel) aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, geldig 7 dagen) per aangetekend schrijven betekend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd definitief onontvankelijk verklaard op 12/06/2014 en aan betrokkene betekend op 06/09/2016.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werden verworpen (16/05/2014 onontvankelijk, 19/06/2014 ongegrond). Dit werd aan betrokkene betekend op 16/06/2014 (onontvankelijk) en 21/08/2014 (ongegrond tezamen met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten). Een nieuwe aanvraag 9ter van zijn moeder (waarbij hij vermeld staat) is nog in behandeling maar zal zo snel mogelijk door de DVZ beslist worden en zodoende aan betrokkene betekend worden.

Ten laste van betrokkene werden verschillend PV's opgesteld door de politie:

- PV: (...) – drugs/verkoop – PZ Schelde Leie
- PV: (...) – inbreuken gelinkt aan een terroristische groep – Gerechtelijke dienst arrondissement Gent
- PV: (...) – opzettelijke slagen en/of verwondingen – PZ DAC-SPN-BDE Noord
- PV: (...) – opzettelijke slagen en/of verwondingen - PZ DAC-SPN-BDE Noord
- PV: (...) – opzettelijke slagen en/of verwondingen – PZ Du Val De L'escout
- PV: (...) – bedreiging zonder bevel of voorwaarde – PZ Gent

Betrokkene verbleef van 25/06/2015 tot en met 01/07/2015 in voorhechtenis in de gevangenis van Gent. Bovendien het feit dat de mogelijke partner en familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene familie (moeder A. S. en broers/zussen D. T., D. B., D. M., D. I. en D. S.) te hebben in België. Betrokkene geeft dit echter niet aan in het administratief verslag opgemaakt door PZ Vlaamse Ardennen op 06/09/2016. Daarnaast blijkt uit informatie van de politie dat hij meestal in Oudenaarde verblijft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Daarnaast kunnen de familieleden steeds betrokkene vervoegen in het land van herkomst en contact onderhouden met hen via de moderne communicatiemiddelen.

Daarnaast blijkt uit het dossier van betrokkene dat mogelijks een relatie heeft met Mevr. S. waarbij hij af en toe verblijft, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een huwelijksdossier heeft ingediend (enkel info ingewonnen, documenten ter indiening waren niet in orde volgens info stad Gent op 24/09/2015) en dus ook geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Daarnaast blijkt uit het dossier van betrokkene dat ten opzichte van betrokkene een klacht werd ingediend door Mevr. S.

wegens geweldpleging van betrokkene ten opzichte van haar. De (duurzame) relatie kan dus op z'n minst in vraag gesteld worden. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Dit is echter niet gebeurd. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 21/08/2014, 21/04/2014).

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Mocht de overname door Rusland niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, G. S., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Vlaamse Ardennen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge

de betrokkene, D., B., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

G. S., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Brussel, 06.09.2016"

Hieruit blijkt dat de bijlage 13septies van 6 september 2016 drie onderscheiden beslissingen behelst, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid – beslissing tot vasthouding

Samen met de verweerder dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet

bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre de onderhavige vordering is gericht tegen de vrijheidsberovende maatregel, die in de bijlage 13septies is vervat (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 6 september 2016 houdende het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en terugleiding naar de grens

3.1. Algemeen kader

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals hierboven vermeld bepaalt artikel 43, § 1, van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewone karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling, waarin de vreemdelingenwet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, *vzw L’Erablière/België*, § 35).

3.2.2. De verzoeker zet, aangaande het dringende karakter, in zijn verzoekschrift het volgende uiteen:

“De verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering.

De verzoeker maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, aangezien hij met het oog op verwijdering opgesloten werd door de Belgische instanties.

De schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure zal te laat komen en derhalve niet effectief zijn.

Het uiterst dringend karakter staat vast.”

Ter terechtzitting geeft de voorzitter aan dat uit het administratief dossier niet blijkt dat op heden reeds een beslissing zou zijn genomen inzake de asielaanvraag die de verzoeker op 31 maart 2016 indiende in Litouwen, waarbij de Belgische staat op 21 april 2016 uitdrukkelijk heeft toegestemd met de verantwoordelijkheid voor het behandelen van deze asielaanvraag, onder de toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening. De voorzitter geeft aan dat eerst een beslissing inzake deze asielaanvraag moet worden genomen alvorens tot de tenuitvoerlegging van enige verwijderingsmaatregel kan worden overgegaan, zodat het uiterst dringende karakter van de vordering kan worden betwist.

De advocaat van de verzoeker repliceert dienaangaande slechts dat hij nota neemt van deze opmerkingen, doch voert op dit punt geen verweer.

De advocaat van de verweerder stelt dat de verzoeker op een onbekende datum België terug binnengekomen is, maar dat hij zich niet bij de bevoegde diensten heeft aangemeld, zodat de asielaanvraag niet in behandeling kon worden genomen. Zij geeft verder aan dat de verzoeker “zopas” in het gesloten centrum te kennen heeft gegeven dat hij zijn asielaanvraag door België wil laten onderzoeken, dat er hem bijgevolg eerstdaags een bijlage 39*bis* en bijlage 13*quinqüies* betekend zal worden en dat de asielaanvraag zal worden onderzocht door de Commissaris-generaal. Uit de gegevens van het wachtregister blijkt dat verzoekers asielaanvraag op 13 september 2016 is overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

Nu de verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend, waarover thans nog geen beslissing is genomen, kan de thans bestreden beslissing niet worden uitgevoerd zolang de asielpprocedure nog niet haar beslag heeft gekregen. De tenuitvoerlegging van de bestreden akte is derhalve reeds geschorst. Voorts bevatten de stukken van het administratief dossier ook geen elementen die wijzen op een begin van uitvoering. Er is nog geen datum voor repatriëring vastgesteld, noch blijkt dat er stappen zijn ondernomen met het oog op een daadwerkelijke verwijdering. Een imminente tenuitvoerlegging van de thans bestreden akte ligt dan ook niet voor.

De verzoeker kan een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging overeenkomstig artikel 39/82, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet en een beroep tot nietigverklaring indienen. Indien de asielpprocedure negatief zou worden afsloten en de verwijdering wordt imminent, dan kan de verzoeker voorlopige maatregelen vorderen, overeenkomstig artikel 39/85, § 1, van de vreemdelingenwet. Verzoekers belangen zullen op deze manier volledig worden gevrijwaard, nu ook de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een opschortende werking heeft.

In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE